

Carta oberta de la AELLVA
**PER A ESMENA DELS POLÍTICS I ADVERTÈNCIA DELS
VALENCIANS.**

L'Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana, per als escriptors i per a qui intenta fer literatura en llengua valenciana sense més interferències, treballa des de fa més de vint anys de modo constant, sistemàtic i coherent arreglant les formes més genuïnes de la llengua viva, en l'objectiu d'eleva-la i dignifica-la per al seu més noble us; aixina com també, reunint i formant als seus socis i ajudant a que s'allumenen les pròpies creacions. Tot, a la glòria de València i la seua cultura secular.

Per això, sense eixir-se'n del seu quefer, desija denunciar públicament alguns fets recents que causen fonda preocupació i malestar entre els seus associats:

a) Denunciem que, com uns atres anys, el dia de sant Donís venen de fòra —i s'ajunten ací en els marmessors del pancatalanisme— agitadors professionals per a propagar suposts territorials que provoquen als valencians, inventant destrellats històrics que amaguen poca cosa més que interessos de mercat i avassallament cultural forà. Paralelament, uns atres intenten patrimonialisar la processó cívica de la Real Senyera —màxima expressió de les llibertats individuals i colectives del nostre poble— per a donar visibilitat al seu discurs minoritari, excloent i escassament valencianiste. Creem que la processó històrica del 9 d'octubre representa valors molt més alts i, en tot cas, molt diferents —en fondo i forma— dels que evidencia l'actitut de que fan gala alguns participants en els darrers anys.

b) Denunciem l'intromissió reiterada de polítics de l'atra part de la ralla del Sénia, que venen a terres valencianes per a intentar donar-nos lliçons i per a fer-nos partícips d'un projecte cultural i polític que nos esclavisa, anexionant-nos de bestreta. L'últim eixemple, recentment, el d'un polític independentiste català en Vinaròs.

c) Denunciem l'actitut lamentable i propenca al fascisme del govern de Catalunya, qui a través de les seus pàgines webs institucionals i en diners públics nos avassalla i s'apropia de la nostra cultura, història i territori; i escampa sense límits per tot lo món els deliris d'una farsa construïda des de les pròpies instàncies governamentals, mentres somet al poble valencià a uns danys incalculables. Denunciem al mateix temps la resposta tébea d'alguns dels representants que el poble valencià ha posat en les seues institucions per a que el representen i defenguen en fermea, i no per a antepondre indignament els interessos de partit als del poble que els sosté.

d) Denunciem que en Morella, el dumenge 17 d'octubre la presidenta de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua —un ent oficial depenent directament de la Generalitat i encarregat llegalment i estatutàriament de defendre la purea idiomàtica valenciana— proclamà obertament l'unitat del valencià i el català i la necessitat d'arraconar les diferències llingüístiques. Fins ara havíem conegut els circumloquis, l'amagament del gentilici valencià de la llengua; havíem hagut de mostrar l'imposició solapada del criteri polític de convergència idiomàtica, que arracona i menysprea les característiques peculiars del nostre idioma, per a favorir l'imposició d'un model de llengua forà i alié a la nostra tradició i realitat llingüística. Ya sabem i patim lo que això significa: **la desaparició de la llengua valenciana**, dialectisada i diluïda en el català. Este gravíssim fet, sense precedents en el

representant d'un ent de la Generalitat, ha segut estranyament silenciats, llevat d'algunes excelents reaccions, com la de l'article de Ferrer Molina en l'edició valenciana del diari "El Mundo" del 21 d'octubre.

Passats tres sigles patint l'acció d'un nacionalisme castellà que encara perdura i que bandeja per decret la llengua valenciana de les nostres institucions i de la vida pública en societat, posant en risc la supervivència del nostre idioma, els valencians patim, en ple segle XXI, els atacs continuats d'un altre imperialisme afegit.

Venim d'un passat immediat en el que se desfermà l'intoxicació mediàtica, tapadora simultàneament de l'expansionisme català i de l'esnobisme sumís. Una suposta "germanor idiomàtica" prestà excusa per a avassallar la cultura valenciana i fer-ne apropiació indeguda del nostre patrimoni; acció que se ve perpetrant, denunciant i consentint, però que no para.

Allà a on deuria constar el nostre milenari gentilici de "valencià", se silencia quan no se suplanta de mil maneres; o directament s'adjudica al patrimoni veí, siga Sorolla, la Llonja i —cóm no— la llengua, supost bàsic sobre el que arraïlar el canvi de domini i l'ànima expansiva: primer llingüística, en acabant territorial. Al mateix temps, un mal entés cosmopolitisme encara adjudica a la nostra llengua el ranc de dialecte rural, de baixa cultura i escassa utilitat, apte només per a la conversació de les classes baixes, per al diàlec familiar o chamarrusquer i el cant de glòries passades.

Davant de la batalla imposta pels invasors —sense armes, però invasors— i els mercenaris de bojaques plenes que ací militen, contra una opinió pública i publicada de valencianitat inequívoca, acorts polítics —forçats des de fóra i tolerats dins, que ni nos respecten ni responen als interessos dels valencians— nos han deixat pijor que estàvem. S'ha de dir ben alt i ben clar que l'imposició del silenci als "dissidents" del dogma oficial no podrà resoldre mai el conflicte, que la comunitat escolar no està conforme en la situació i el "virus" s'escampa més i més, baix suposts pretesament valencians. Perque el poble sap **que l'estan enganyant**. Mentrimentres, l'assignatura idiomàtica és una "maria" que trenca el vïncul parlat de yayos, pares i fills: els estàndarts que s'imponen són forans, caprichosos, pelegrins o inventats, per a favorir una unificació pancatalana, de la que els "normativisadors oficials" d'ací són sufragàneus.

I per no saber, ni tan sol sabem si l'ensenyança del valencià —per molt defectuós i rebujable que siga el model llingüístic usat per les instàncies oficials— continuarà tenint en un futur pròxim la consideració d'assignatura obligatòria en tots els nivells de l'ensenyança; ni si l'ensenyança en valencià continuarà sent un dret universal en tot el territori valencià. Unes consideracions establides en la legislació vigent i que alguns —inspirats per una suposta *globalisació*, que no deu confondre's en l'empobriment cultural i la postergació de la nostra cultura vernàcula— suggerixen que cabria revisar. Se discrimina aixina a la llengua valenciana (oficial de la nostra terra fins a 1707 i cooficial des de 1982 fins a l'actualitat) en favor del castellà i l'anglés; com si el coneixement d'estes dos llengües perillara per la paupèrrima i desangelada —per desarraïlada— presència del nostre idioma en les escoles valencianes; com si no fora precisament la valenciana la llengua que està en perill.

Quan el poble i la brillant història lliterària sempre han manifestat clar i ras el nom i la substància de la llengua valenciana, nos preguntem si pot considerar-se "valencianiste" crear i pagar ents i òrguens que ajuden a fomentar dubtes identitaris, nodrits com estan de

participants de dubtosa fe o anexionistes declarats. Ents i òrguens que faciliten, en la seua acció o inacció, l'inexistència oficial del nostre idioma en instàncies estatals o internacionals, gràcies precisament als seus dictàmens —que, per voluntat política, tenen ranc d'oficialitat—, donant ales de pas al desarraïllament dels valencians respecte de la seua llengua pròpia, en una situació diglòssica cada volta més accentuada. S'arriba aixina a la paradoxa que el major perill per a la supervivència de la llengua dels valencians són les pròpies lleis i disposicions llegal emanades de la Generalitat, i les accions consegüents sufragades en els impostos dels ciutadans valencians.

La AELLVA no és una associació política; és una associació cultural que com a tal no vol ni pot assumir les funcions que la llegalitat i la democràcia encomanen a unes atres organitzacions. Pero la AELLVA no és aliena a la realitat social que la rodeja, en tant que formada per ciutadans de ple dret, preocupats pel futur del seu poble i la seua cultura. Per això, fent us del dret inalienable a la llibertat d'expressió i d'opinió, i sospesant els fets recents, que responen a un goteig cronològic perfectament estudiat, a un pla traçat, que té resò en l'endenyament escolar i el raonar viciat de mijos oficials de comunicació que naturalisen el despropòsit alienador, **responsabilisem d'esta situació als polítics que l'han feta possible**. Ya siga per activa a l'haver coadjuvat a impondre en son moment la catalanisació, ya siga per passiva per permetre en l'actualitat que res canvie en el camí de la postergació i desaparició de la llengua valenciana; ells són responsables quan deixen que se suplante, ningunege i anule el nostre idioma, femant les ambicions d'aquells als qui, des del nort o des de ponent, els molesta l'existència de l'idioma valencià.

La AELLVA no vol arrogar-se el caràcter de juge unívoc de lo que és o no és valencià —sentiment per força divers i plural—; pero refermada en l'expressió continuada de la valencianitat a lo llarc de l'història fins als nostres dies, se sent en l'obligació moral de reclamar **la fi del divorç entre el sentir immensament majoritari del poble valencià i les voluntats o actes dels seus representants polítics** tocant a la llengua i cultura valencianes. Reclama, en definitiva, la fi de les actituds i polítiques capcioses que impedisquen viure en naturalitat la valencianitat. Per això convidem públicament als partits polítics valencians —des de les seues bases i votants fins als seus responsables últims— a una fonda reflexió sobre els seus actes passats i, sobretot, *sobre el sentit dels seus actes futurs*.

Advertits estem els valencians; apelem públicament a la responsabilitat que cada valencià té en la defensa del patrimoni cultural del seu poble; herència que ha rebut com a llegat dels seus antepassats i que en acabant deurà transmetre als seus fills. Un patrimoni la salvaguarda del qual és a l'hora un dret i un deure propi, inherent a la persona, que no deu ni pot delegar confiadamment en mans d'uns atres.

El retorn a la fidelitat passa inexcusablement per una norma valenciana per a la llengua valenciana; una lliteratura valenciana i una pau valenciana, *exclusivament* valenciana. I qui tinga cucs, que pele fulla.